

Та навіть немовлятком вона сіяла золоте світло, що так сильно причарувало Відьму-Демоницю, аж та не змогла її по-жертити. Тож наступного дня ада знайшов мою сестру там, де й залишив, — вона сміялася й співала між пташок і жабок. Отак вона до нас і повернулася.

Ця історія нагадує казку, тому селяни люблять її переповідати. Але ж вона не пояснює, що сталося з моїм обличчям... Бо *насправді* все було не так.

Це чиста правда, що від самого народження моя сестра сяяла так, що затьмарювала зірки, а її усмішка могла розтопити й найчерствіше серце. Чиста правда й те, що перед адою постав жахливий доленосний вибір. І щоб урятувати мою матір, він дійсно спробував віддати в жертву дитя. Та не мою сестру він відніс до джунглів.

То була я.

РОЗДІЛ I

Ані місяць, ані місячна райдуга народження моєї сестри не бачили. Попри оповідки, вона з'явилася на світ пізнього ранку, майже опівдні. Я це пам'ятаю, бо сонце било мені у вічі, і сліпучі промені кололи шкіру, допоки я облилася потом.

Я була дуже маленькою і гралася надворі — тицяла патишком мурашок, що заповзали на щиколотки. І тут сонце зненацька поблякло, а я почула крики. *Мамині* крики.

Спочатку ледь чутні. Загуркотів грім, поглинаючи силу її криків. Гучні розкоти в небі мене не лякали, я вже звикла до мінливих острівних вітрів і низького завивання, що линуло від джунглів уночі. Тому й залишилася, навіть коли з неба ринув дощ, а кури побігли ховатися. Курява під ногами перетворилася на болото, тепле й вологе повітря вистигло. Вода сягнула щиколоток, і мурашки потонули.

Ада казав, щоб я не заходила досередини, доки мене покличуть, але злива дужчала. Дощ падав стіною, промочував сорочку й сандалі, а ще тарабанив по голові. Це було боляче.

Я скинула сандалі, вилізла дерев'яними сходами до нашого будинку й забігла на кухню. Струсила дощові краплі з волосся й спробувала зігрітися біля вогню, але від нього лишилося тільки кілька жаринок.

— Адо? — покликала я, затремтівши. — Мамо?

Жодної відповіді.

Мені забурчало в животі. Нагорі, поруч із казанком, стояв таріль із коржиками, які мама вчора приготувала на парі для мене. Після них її руки пахли кокосом, а липкі від сиропу нігті блищали.

— Чанні, коржики готові! — Вона завжди кликала мене, коли завершувала приготування. — Не їж багато нараз, а то цукрові мухи залетять тобі до животика, щоби повечеряти.

А сьогодні мама мене не кликала.

Я стала навшпиньки й високо-високо простягнула руки, але не дотягнулася до тареля — замала була.

— Мамо! — гукнула я. — Можна мені коржик?

Мама вже не кричала, але я чула її важке дихання із сусідньої кімнати. Тоді наш дім був дуже маленьким, лише завіса розділяла кухню та спальню мами й ади.

Я стояла по свій бік завіси. Шорсткий муслін натирив носа, коли я вдихала крізь нього, намагаючись розгледіти, що там, по той бік.

Три тіні. Мама, ада й старша жінка — повитуха.

— Маєте ще одну дочку, — казала повитуха моїм батькам. — А Чанні — молодшу сестричку.

Сестричка?

Я забула про адові застереження та свій голод, пірнула під завісу й поповзла до батьківського ліжка.

Там, спершись на подушку, лежала мама. Вона нагадувала рибку — уся така прозора й бліда, губи розтулені, але не во-рушаться. Я її ледь упізнала.

Ада нависнув над нею, і занепокоєне обличчя миттю спомурніло, коли мама стиснула кулаки, хапаючись за краї ліжка, наче збиралася знову закричати.

А натомість охнула, і простирадла залив червоний потік.

— Вона стікає кров'ю! — закричав ада до повитухи. — Робіть щось!

Повитуха прибрала простирадла та взялася до діла. Я ще ніколи не бачила стільки крові, і вже точно не нараз. Якщо не знати, що отак витікало життя моєї матері, це було майже красиво. Стільки барви, стільки життя, наче поле рубінових гібіскусів.

Та скривлене від болю мамине обличчя змушувало мене триматися тихо.

Щось не гаразд.

Я стояла стовпом у кутку, і ніхто мене не бачив. Мені кортіло взяти маму за руки. Перевірити, чи вони досі пахнуть кокосом, чи сироп увібрався в лінії її долонь, як бувало завжди — вони були солодкі, коли я цілувала її шкіру. Та все, що я відчувала — запахи солі й заліза. Кров.

— Мамо, — видихнула я, ступаючи вперед.

Ада схопив мене за руку й потягнув від ліжка.

— Хто тебе впустив? Геть звідси.

— Усе добре, — кволо мовила мама. Вона повернула голову, щоб глянути на мене. — Іди сюди, Чанні. Познайомся із сестричкою.

Я не хотіла знайомитися із сестричкою. Я хотіла поговорити з мамою. Простягнула руки, щоб стиснути її пальці, змучені й посинілі, але повитуха перехопила мене й сунула сестричку під носа.

Більшість новонароджених — страшнуваті, але моєї сестрице не стосувалося. Чорне волосся було таким довгим, аж до плечей, гладеньким, немов скло, і м'якішим за пір'ячко пташеняти. Колір шкіри — і золотий, і бронзовий водночас, а пухкі осяйні щічки й усміхнені губи наче поціловані рожевим.

Та найбільше зачарувало світло, що линуло від неї, найяскравіше воно сяяло навколо грудей, немов в її крихітному сердечку застряг промінчик сонця.

— Хіба не красуня? — прошепотіла повитуха. — Я прийняла сотні діточок, і тебе також, Чанні. І з усіх лише твоя сестра прийшла до цього світу, сміючись. Глянь-но на її усмішку. Кажу тобі, колись перед цією усмішкою схиятимуться королі й королеви. — Вона торкнулася сестриних грудей, затуляючи долонею те дивне сяйво. — А це серце! Я ще ніколи не бачила такого серця. Її благословили боги.

— Вана, — шепнула мама. Її голос затремтів від гордості. — Ми назвемо її Вана.

«Золота».

Я потягнулася до крихітної ручки сестри. Вона була тепла, і я відчула, як під моїм пальцем тьохкає її малесеньке серденько. Як на ту, що жила на світі лише кілька хвилин, пахла вона солодко, наче золотиста квасоля й мед. Усе, чого мені хотілося, — притулити її до себе й торкнутися носом м'якеньких щічок.

— Годі, — відрізав ада. — Чанні, іди надвір. Негайно.

— Але, адо, — знічено сказала я. — Там дощ.

— Забирайся звідси.

— Дозволь їй лишитися, — благала мама, притлумлюючи ще один крик. Було помітно, що біль повернувся. — Дозволь. Мені недовго зосталося.

Тоді я не зрозуміла, що казала мама, чому ада витер очі рукою. Він опустився перед ліжком навколішки й забурмотів одну молитву до богів за іншою, обіцяючи стати кращим чоловіком, якщо мама лишиться жива. Повитуха спробувала його розрадити, та він відсахнувся.

Його обличчя опосіли тіні.

— Дайте мені дитину.

Його вигляд налякав мене дужче за мамині крики. Я не мала до батька особливої любові: він завжди працював на рисових полях, а про мене дбала мама. Але він ніколи не поводився жорстоко. Любив мою матір, і я гадала, що любить і мене. Я вперше почула, як він говорив так різко, що міг поранити.

Повитуха теж зауважила це.

— Хваню, не жени коней. Я подбаю про твою дружину. А ти піди до храму й помолися.

Батько її не слухав. Схопив сестричку, й утомлені мамині очі спалахнули тривогою.

— Хваню! — хрипко шепнула вона. — Зупинися.

Проти високої та кремезної батькової постаті Вана здавалася не більшою за мишку. Та сестра, мабуть, зачарувала батька тим самим заклинанням, що й мене, бо щойно він узяв її на руки, як маля засвітилося яскравіше, ніж дотепер.

І, наче за велінням чарів, ада полагіднішав. Він погладив її волосся, чорне, як обсидіан. Розцілував щічки, рожеві, як і уста, що нагадували бутони лілей. З побожним трепетом роздивлявся її шкіру, що сяяла золотом, наче сонце.

Ураз його плечі опали, і він віддав маля повитусі.

— Погодуйте її.

Мама важко, але полегшено видихнула.

— Ходи до мене, Чанні. Мама тебе обійме.

Та не встигла я ступити до мами й крок, як мене спіймав батько, охопивши сильною рукою довкруг талії. І перекинув через плече — так різко, що я хапнула ротом повітря, а не закричала.

Три широкі кроки — і ми більше не в будинку. Невдовзі позаду стихли крики повитухи, їх заступили дощ і грім. Ада біг гушавиною джунглів.

Я хвицяла ногами й вигукувала:

— Адо! Стій!

Страх проштрикнув серце. Я не знала, куди він мене несе, і мама не йшла за нами. Дощ подужчав і періцив по моему обличчю так сильно, аж мені здавалося, що я втону. Я молотила кулачками по адовій спині, але його це лише дратувало. Він ухопив мене міцніше й біг далі.

Серед джунглів дощ ущух. Я бачила тільки спалахи зеленого й брунатного. Раніше я ніколи не бувала в лісі й на мить забула про страх. Натомість зачудовано роздивлялася дерева з листками-зубами, квіти, такі велетенські, що й мене могли б проковтнути, та ліани, схожі на змії, що звисають із неба. Дзижчала мошка, москіти жалили адову шию, а під його сандалями хлюпало болото.

Ураз ада від подиву впав навznak, мало не розчавивши мене. З дерева звисав прегарний червоний змії, що висолопив довгого роздвоєного язика й засичав на нас.

Ада сперся на лікті, а я вчепилася за його шию. Змії вишкірив ікла.

— Відпусти її, — сказав він.

Ада, схоже, не зрозумів. Він підвівся, ухопив мене за пояс так міцно, що я тихенько зойкнула, і почовгав якнайдалі від того створіння.

Змії рушив за нами. Він більше не говорив, натомість обкрутився навколо батькової щиколотки.

Ада закричав і безтямно захвицяв ногою, мало не впустивши мене, поки боровся з ним. Підхопив відламану гілку й заходився лупцювати плазуна.

— Не роби йому боляче! — верескнула я. — Адо!

Звільнившись від змія, батько побіг ще швидше, дедалі глибше занурюючись у джунглі.

Дощ ущух. Дерева оповив серпанок, і тьмяне світло золотого сонця де-не-де сіялося з посірілого неба. Я це помітила лише тому, що ада біг дуже швидко й мусив часто зупинятися, а його груди аж ходили ходором, коли він вдихав. Спи на його стала слизькою, а моє волосся просякнуло його потом і запахом. І певної миті мені довелося витягати шию, щоб ковтнути свіжого повітря.

— Куди ми йдемо? — спитала я.

— Цить.

Холодний тон адового голосу мене налякав, і я принишкла.

Нарешті ми опинилися у видолінку з величезним гвоздичним деревом посередині, оперезаним кільцем пласких білих каменів. Повсюди в джунглях дерева воювали за вільне місце, віття одних переплутувалося з гілками інших, борючись навіть за легенький дотик життедайного сонячного світла. А оце криве дерево стояло самотою. Навіть мошка, москіти чи бабки не наслідувалися до нього підібратися. Коли ми наблизилися до дерева, комашня спурхнула з адової шкіри — він їх більше не цікавив.

Ада всадовив мене на найбільший камінь. Його борода блищала від дощу й поту.

— Залишайся тут, — сказав він.

— А ти повернешся?

— Я прийду по тебе вранці.

Він не дивився на мене, промовляючи ці слова.

— Адо... — я розплакалася. — Не йди!

— Залишайся, Чаннарі.

Зачувши своє повне ім'я, я заскімила й слухняно присіла.

Поверхня каменя була прохолодною і сухою, на неї падала тінь від крони дерева. Коли ада рушив туди, звідки ми при-